

Ang Pagsamba ay Ibinalik

**Susing Talata: "Pagkatapos, ang buong bayan
ay sumigaw ng malakas, na nagpupuri sa
Panginoon sapagkat ang pundasyon ng Templo
ng Panginoon ay nailagay na."
Ezra 3:11**

***Napiling Kasulatan:
Ezra 3:1-6,10-13***

Ang mga pangyayaring nakaulat sa aklat ni Ezra ay naganap sa pagtatapos ng 70 taon na pagkatiwangwang ng lupain ng Israel at pagkabiha ng mga Israelita sa Babilonya. Noong panahong iyon, ipinahayag ni Cyrus, hari ng Persia, na ibinigay sa kanya ng Diyos ang lahat ng kaharian sa lupa at hinirang siya na "magtayo para sa kanya ng isang Templo sa Jerusalem." Dahil dito, naglabas si Cyrus ng isang proklamasyon na nagpapahintulot sa mga biha ng Judio na bumalik sa Israel at "muling itayo ang Templong ito ni Yahweh, ang Diyos ng Israel." Ezra 1:1-3

Ang unang gawain ng bumalik na mga Judio ay ang pagtatayo ng altar para mag-alay ng mga handog na

sinusunog, gaya ng nakasulat sa Kautusan ni Moises. Sa ikalawang taon ng kanilang pagbabalik, “ang pundasyon ng templo” ay itinayo. Ang lahat ng mga tao ay “nagpupuri at nagpapasalamat sa Panginoon; sapagka’t siya ay mabuti, sapagka’t ang kaniyang kagandahang-loob ay magpakailan man sa Israel, ... Ezra 3:2-6,8-11

Ang mga tunog ay hindi magkatugma—ang ilan sa kagalakan, ang ilan ay pag-iyak. Ang mga umaasa sa hinaharap ay sumigaw sa tuwa. Yaong mga lumingon sa likuran ng panahon, at inilalarawan sa kanilang isipan ang dakilang Templo ni Solomon, ay umiyak habang iniisip nila ang kawalang-halaga ng kasalukuyan kung ihahambing. (talata 12,13). Sa katulad na paraan sa mga tagasunod ng Panginoon ngayon, maaaring may ilan na umiiyak o nalulumbay, marahil ay nostalgik sa nakaraan, kung saan dapat silang magsaya para sa hinaharap. Ang payo ni Pablo ay, “Paglimot sa nakaraan at pag-asa sa hinaharap.” (Filipos 3:13). Isaisip natin na ang bawat araw ay, sa katunayan, isang araw ay mas malapit sa katuparan ng lahat ng ating pag-asa, hindi lamang para sa ating sarili kundi para sa buong sangkatauhan.

Hindi natin dapat kalimutan ang mga aral na natutuhan natin mula sa ating mga nakaraang

kasalanan o pagkukulang, kasama na ang “disiplina ng Panginoon” at ang ating pagsisikap na “magamit” nang wasto sa gayong mga karanasan. (Hebreo 12:5-11). Gayunpaman, ang pag-alala sa kanila ay hindi nangangahulugan ng patuloy na pagdadalamhati sa kanila, dahil “ang ating tagapagtanggol sa harap ng Ama ay si Jesu-Kristo na matuwid, ang isa na gumawa ng personal na pagbabayad-sala para sa ating mga kasalanan” Ang merito ng sakripisyo ni Kristo ay sumasaklaw sa lahat ng ating hindi gustong mga dungis at pagkakamali. (1 Juan 2:1, 2; 1:7-10). Dapat nating “patuloy na itaguyod ang tunguhin na matamo ang gantimpala ng makalangit na tawag ng Diyos.” Filipos 3:14

Sa ilang paraan, ang eksenang ito na nakaulat sa aklat ni Ezra ay maaari ding nagpapahiwatig ng mga kalagayan at mga pangyayaring magaganap sa daigdig sa lalong madaling panahon pagkatapos ng Armagedon. Sa panahong iyon, ang maliliit na grupo ng mga tao, na may pananampalataya sa Diyos, ay babaling sa kaniya at masayang tatanggapin ang bagong mga kalagayan at mga kaayusan sa lupa. Unti-unti, ang buong sangkatauhan ay lalapit sa Diyos sa kalaunan, gaya ng paglapit ng Israel sa Panginoon noong unang panahon, sa pamamagitan ng espirituwal na templo. Apocalipsis 21:1-4

Ang sangkatauhan sa lupa ay magpupuri at magpapasalamat sa ating Ama sa Langit para sa kanyang dakilang kabutihan, awa, at pagmamahal. (Awit 136:1). "Sa mga huling araw, ang bundok ng bahay ng Panginoon ay magiging pinakamataas sa lahat - ang pinakamahalagang dako sa lupa. Ito ay itataas sa itaas ng iba pang mga burol, at ang mga tao mula sa iba't ibang dako ng mundo ay magsisidaloy doon upang sumamba. Ang mga tao mula sa maraming bansa ay darating at magsasabi, Halika, tayo'y umakyat sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Dios ni Jacob. lalabas ang salita mula sa Jerusalem." Isaias 2:2-4